2 COPIES
LIBRARY OF CONGRESS
SLAVIC READING ROOM
WASHINGTON D C20540

Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC. Ч. 206. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 28-го ЖОВТНЯ 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 28, 1983 No. 206. VOL. XC.

64-ий Відділ СУА в Ню Йорку вшанував Ікера

Ню Йорк, Н. Й. (Н. Н.). — В суботу, 15-го жовтня ц.р., тут відбувся вдалий вечір для відзначення 70-ліття Івана Керницького (Ікера). Добірна публіка виповнила залю. Були давні друзі Ікера зблизька і здалека, між ними була славна прима-балерина Валентина Переславець.

І. Керницький

Голова Відділу Христина Навроцька вітала Ювілята, підкреслюючи вдячність Відділу, про який Ікер часто згадував у своїх фейлетонах. Вона вручила йому сім рож, по одній за кожну „десятку" зі словами „70 років є багато і мало. Мало для людей, які дають багато зі себе для других". Присутні відспівали Ювілятові „Многая літа".

Програмою вміло вела заступниця голови Ніна Самокіш, яка підкреслила, що І. Керницький це „наш Ікер", якого любимо і шануємо. Вона теж оригінально удекорувала „сцену" стовпом з афішами з відбиток обгорток книжок Ікера.

У програмі Наталка Литваківська відчитала побажання „кума" Іринея Вереса „Івась і стара хата" і Бабая „Івасеві".

Редактор „Нашого Життя" Уляна Любович розказала про життя І. Керницького-Ікера від його дитинства через перші письменницькі спроби в „Господарсько-кооперативному Часописі" „Комарі" та його новелях, як теж про його видання, успіхи, виступи та дружбу з Миколою Понеділком, про фейлетони в „Свободі", гуморески в „Лисі" і „Лисі Микиті" аж до сьогодні.

З черги Олена Качала зі справжнім відчуттям прочитала фейлетон „Про Івася Керницького" пера Ека, який говорить про постійний бюджет в житті Ікера.

Христя Карпевич при власному фортепіяновому супроводі відспівала три народні пісні. У виконанні їх відчувалося ніжні тони і багато емоційности.

На закінчення представник „сильнішого полу", відомий актор українських театрів Степан Крижанівський, відчитав по-мистецьки три новелі Ікера: зворушливу „Стару хату" зі збірки „Святоіванські вогні", дуже дотепну „Добродій людства" зі збірки „Будні і Неділі" і ще недруковану „Материне серце".

Між присутніми була членка 64-го Відділу і рівночасно голова Крайової Пластової Старшини Евстахія Гойдиш, яка, вручивши Ювілятові три рожі, як символ трьох обов'язків пластуна, що їх Ікер, хоч не є пластуном, додержується та побажала кріпкого здоров'я і сил та закінчення його книжки „Для дітей про дітей".

Марія Демудчук-Чучман з Торонто, яка перша вітала І. Керницького по причаленню до вільної землі Вашінгтона, зложила йому щирі побажання кріпкого здоров'я.

Ювілят дякував зі зворушенням Управі 64-го Відділу та виконавцям за таке „родинне" свято і всім присутнім за вшанування його. Ще раз грімким „Многая літа" закінчено цей приємний вечір.

О. Дяченко-Кочман стала членом Мистецької ради

Чикаго, Ілл. — З Українського Інституту Модерного Мистецтва інформують, що Олександра Дяченко-Кочман була найменована до відділу образотворчого мистецтва Чикагської ради мистецтва.

Завдання члена Ради переглядати мистецькі вистави, імпрези та загальну працю мистецьких установ, які отримують дотації від міського уряду, та оцінивши їх і їхні аплікації на стипендії, рекомендувати на міську допомогу.

О. Дяченко-Кочман викладає мистецтво в Розарі коледжі в Чикаго та є членом Мистецької комісії в Українському Інституті Модерного Мистецтва.

В неділю, 13-го листопада, Український Інститут Модерного Мистецтва влаштовує концерт-бенефіс.

Гратиме відома чикагська джазова оркестра — Джім Бібі Чикаго Джаз. Інститут запрошує всіх прихильників культури й мистецтва.

Українець серед першунів стріляння з лука

Лонг Біч, Каліф. Як інформує кореспондент „Ню Йорк Таймсу" в довгому репортажі з 20-го жовтня ц.р., в американській дружині стріляння з лука, визначеній до участі в Олімпійських Ігрищах літом 1984 року, є українець Джералд Пилипчук, який постійно живе в Ню Йорку.

Дж. Пилипчук

В репортажі сказано, що Дж. Пилипчук народився в Саскачевані, Канада, куди його батько переїхав з Арґентини, де перебував три роки після Другої світової війни. Батько Пилипчука, Зенон, колишній в'язень концентраційного табору в Німеччині, який чудом вийшов з життям і, як більшість скитальців, мандрував з місця на місце. Після народин сина родина перенеслася до ЗСА, конкретно до Бруклина, де Джералд закінчив середню школу і почав працю.

Стріляти з лука він навчився хлопчиною у дружині Бой скавтів та від того часу це був його улюблений спорт. З часом він добився участі у окружних змаганнях стріляння з лука, а відтак і у крайових. Це дало йому поштовх до дальшого тренінгу в цій ділянці і на нього зужив свої скромні грошеві ощадності. Вміжчасі Дж. Пилипчук одружився і навчив дружину також стріляти з лука, та зумів захопити її тим спортом.

В тому році Дж. Пилипчук здобув третє місце в крайових змаганнях стріляння з лука в залі, четверте на Панамериканських Ігрищах у Венесуелі і, третє в американському передзмагу до Олімпіяди, до якого дісталася також його дружина.

Дж. Пилипчук має багато завзяття і так охоплений бажанням вибитися у тому спорті, що готовий перебо-

(Закінчення на стор. 3)

Л. ДІКУР СТАВ ПОСАДНИКОМ ЕДМОНТОНУ

Едмонтон, Альта. — Тут у виборах на пост посадника міста, у дні 17-го жовтня ц.р., переміг кандидат українського походження Лаврентій Дікур.

Л. Дікур

Л. Дікур, адвокат і колишній радний Едмонтону, походить з відомої української родини і дідо його приїхав сюди з українських земель. Батько Л. Дікура — це колишній посол до федерального парляменту в Оттаві, а мати його є суддею найвищого суду в Едмонтоні. Дружина Лаврентія є професором Альбертського університету, а двоє їхніх дітей навчаються в двомовній англо-українській школі в Едмонтоні.

Л. Дікур був обраний радним Едмонтону в 1974 році був головою міської комісії економічних справ, головою бюджетової комісії та комісії громадських справ і тому він дуже добре обізнаний із усіми проблемами Едмонтону.

У виборах 17-го жовтня ц.р. Л. Дікур отримав 62 відсотки голосів, що можна уважати великою перемогою для нього та для українців Едмонтону, які допомагали йому у цих виборах.

Новий посадник, як і його два брати та батько, належать до адвокатської фірми Дікурів, а його молодший брат Лев минулого місяця був іменований суддею найвищого суду в Едмонтоні.

Двох союзовців відзначено на Конґресі КУК

Вінніпеґ, Канада. — На XIV Конґресі Українців Канади, який, як відомо, відбувся тут від 8-го до 10-го жовтня ц.р., були відзначені в особливий спосіб, через надання Шевченківської медалі два відомі і активні члени Головного Уряду Українського Народного Союзу — голова Контрольної Комісії мгр Іван Геврик, за працю для української громади, як провідний член численних організацій та установ, як також організатор УНС на Канаду, і головний радний ред. Василь Ділюк за культурно-освітню, рідношкільну і громадську діяльність й журналістичну активність, як довголітній голова Спілки Українських Журналістів Канади.

Крім вище згаданих Конґрес КУК нагородив цим же відзначенням 36 інших активних і відданих українській справі громадян та духовних осіб, що в особливий спосіб причинились до поглиблення виховних процесів серед української молоді та віддану душпастирську й громадську працю.

Позитивним є також те, що Комісія Шевченківських медалів взяла до уваги осіб, які працюють у виховній ділянці та на відтинку української культури, жіночих, молодечих й студентських організацій.

Відбудеться засідання Фундації Катедри в Торонто

Торонто, Онт. — Щорічне засідання директорів Фундації Катедри Українських Студій, харитативної організації, яка є зберігачем першої в Канаді, забезпеченої залізним фондом Катедри Українських Студій, відбудеться в середу, 2-го листопада.

Засідання задумане у формі прийняття, на якому директори Фундації Катедри заслухають двох звітів: Ігора Бардина, президента Фундації, і Василя Керелюка, скарбника.

Під час засідання-бенкету директори познайомляться з д-ром Степаном Величенком, молодим істориком, який одержить першу післядокторську стипендію ім. Едварда Шраєра.

Ця стипендія, у висоті 5,000 дол., буде вручена д-рові Величенкові на спеціяльній церемонії 16-го листопада.

Фундація Катедри вирішила недавно признати цю нагороду д-рові Величенкові на рекомендацію стипендійного комітету Торонтонського університету.

Нагороду названо в честь генерал-губернатора Е. Шраєра, офіційного представника королеви Єлисавети II в Канаді.

На засіданні директори також заслухають звіт д-ра Павла Р. Маґочого, професора Катедри Українських Студій, з його недавньої поїздки в Україну.

Проф. Маґочий брав участь у IX Міжнародному конґресі славістичних студій у Києві. Він був одним з двох північно-американських спеціялістів з питань про Україну, які пред'явили Конґресові свої праці.

Звертаючись до учасників Конґресу по-українському, проф. Маґочий говорив про „Національне питання у пізньому XIX сторіччі в Галичині".

Прийняття-засідання відбудеться у Клюбі факультетів університету Торонто, вул. Віллкокс ч. 41. Початок о год. 6:30 увечері.

О. С. Чомко видужує в лікарні

Джерзі Сити, Н.Дж. — О. шамбелян Степан Чомко, головний предсідник Союзу Українців Католиків „Провидіння" та парох церкви Св. Михаїла у Гартфорді, Конн., мав легку атаку серця і перебуває від неділі, 16-го жовтня ц.р. у гартфордському шпиталі. Відвезли його до цієї лікарні отці Іван Ропко та Роман Білецький після того, як о. шамбелян С. Чомко відчув сильні болі в грудній клітці.

Впродовж перших п'яти днів перебування під інтенсивною опікою пройшов о. С. Чомко цілий ряд перевірок його стану здоров'я. По п'яти днях та після ствердження значної поправи стану здоров'я перенесено о. С. Чомка вже до приватної кімнати у цій же лікарні, де він вичікує остаточних вислідів усіх перевірок та устійнення чи і яке було пошкодження його серця в наслідок цієї легкої атаки. Сподіваються, що о. С. Чомко вже в наступну неділю покине лікарню і повернеться до своєї резиденції.

Як тільки вістка про занедужання о. С. Чомка дійшла до УНСоюзу, Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу вислав йому побажання скорого і повного видужання та повороту до дому.

ЛЕМКІВСЬКИЙ ВЕЧІР У ПАССЕЙКУ

Пассейк, Н.Дж. — 70-ий Відділ СУА влаштовує тут, у неділю, 20-го листопада ц.р., о год. 5-ій по полудні Лемківський Вечір — монтаж слова і пісні — у виконанні письменниці Іванни Савицької і співачки Христини Карпевич.

Вечір відбудеться в залі Української Централі, при 240 Говп аве.

ЧИСЛО ВБИТИХ В ЛИВАНІ ЗРОСТАЄ

Бейрут, Ливан. — Як повідомляють із військових американських джерел, число членів американської морської піхоти, що впали жертвою терористичного нападу в неділю 23-го жовтня ц.р. зросло до 221, а сподіваються, що воно буде ще більше, бо досі не знайдено біля 75 вояків, які правдоподібно були також в знищеному вибухом будинку біля летовища.

Віцепрезидент Джордж Буш з дружиною відвідали місце бомбової атаки у вівторок, 25-го жовтня, під великою охороною війська і в середу пізнім вечором повернулися до Вашінгтону, щоб здати Президентові безпосередній звіт з оглядин знищення і теперішнього стану в Бейруті.

До Бейруту теж прилетів генерал Пол Х. Келлі, головнокомандуючий американської морської піхоти, щоб провірити всі засоби безпеки для американського війська та слідкувати за поповненням контингенту військ на місце загиблих і поранених.

Вміжчасі усіх поранених перевезено літаками до американських військових шпиталів у Німеччині, де їх особисто відвідав ген. П. Х. Келлі перед від'їздом до Ливану та наділив 33 важко поранених орденом „Пурпурового Серця". Один із відзначених помер через кілька годин після відзначення у наслідок важких попарень.

Родини членів американської морської піхоти, що сповняли свою службу в Бейруті, далі ще живуть у непевності про своїх найближчих тому, що досі не можна було ствердити усі прізвища вбитих та поранених. Перші тіла вбитих привезено до ЗСА в середу 26-го жовтня до летунської бази в Довер, Дел., де після ідентифікації їх видадуть родинам.

Конґрес обережно оцінює висадку в Ґренаді

Вашінгтон. — Лідери обидвох палат Конґресу, а також поодинокі сенатори і конґресмени досить обережно оцінюють висадку американських морських піхотинців на маленьку острівну державу Ґренаду, яка, правдоподібно бажала піти шляхом Нікараґуа і стати сателітом Куби і Москви. З тією метою, — кажуть численні політичні і військові спостерігачі, — Ґренада погодилася на розбудову одинокого летовища і збільшення площадок для приземлення більших цивільних і військових літаків. Така, хоч маленька база Куби і СССР в Караїбському обширі, побіч Нікараґуа, а завтра може навіть Ель Сальвадору, становила б загрозу для З'єднаних Стейтів Америки, — відмічують розсудливі законодавці ЗСА.

Правда, що на Капітолі все ще панує атмосфера пригноблення і жалоби за втратою понад 200 американських морських піхотинців, які загинули від самовбивчого атентату на військову квартиру корпусу миру в Бейруті і тому несподівана висадка таких піхотинців в Ґренаді заскочила багатьох, не зважаючи на те, що президент Роналд Реґен повідомив про військові операції в Караїбському морі спікера Палати Репрезентантів Томаса О'Нілла і сенатора Говарда Бейкера, лідера республіканської більшости в Сенаті, які в свою чергу поінформували пізніше про цей військовий акт голів важливіших конґресових комісій.

Сам Т. О'Нілл й інші, хоч не дуже то схвалюють потягнення Уряду, стримуються з відкритою критикою цього потягнення, вичікуючи на результати військової акції, яка, між іншим, мала також за завдання охоронити життя і майно понад 1000 американських громадян, які живуть, або студіюють на цьому острові.

Але, не зважаючи на численні вияснення самого Президента, державного секретаря Джорджа Шулца та багатьох інших офіційних осіб, деякі критики політики теперішньої Адміністрації, зокрема ліберали і кандидати на президента з Демократичної партії, яким дуже залежить на здобутті голосів, зараз таки видвигнули справу „дипломатії пістоля" і „ковбойську ментальність" Президента, а також поставили під сумнів твердження Р. Реґена, що життя американців було загрожене. Вони навіть не взяли до уваги морду тамошнього прем'єра Моріса Бишопа і перебрання влади тамошніми більш прихильними до Куби марксистами, бо це, мовляв, їхня „внутрішня справа".

Інші, зокрема оборонці політики Р. Реґена, кажуть, що з цієї лекції повинні дещо навчитись інші центральноамериканські держави, які хочуть за порогом ЗСА поширювати комунізм і посилювати тенденції творення диктаторських урядів підпорядкованих Москві.

У СВІТІ

ПРОТИВНИКИ ПРЕЗИДЕНТА Фердінанда Маркоса злобули перемогу в найвищому суді, який дав їм дозвіл, не зважаючи на протест президента, демонструвати біля американської амбасади. Демонстрація відбулася в середу 26-го жовтня, проти американських військових баз на Філіппінах. Найвищий суддя Вінсенте А. Сантос відкинув заборону уряду на демонстрацію, стверджуючи, що, мовляв, уряд „терпить на параною", кладучи вину на комуністів як лише станеться щось неґативного в країні.

В СТОЛИЦІ ІНДІЇ НЮ ДЕЛІ заатакували амбасадора Йордану, як він ішов на полуденок із приміщення амбасади до своєї хати. Невідомі злочинці пострілили його в праве рам'я та плечі і амбасадор находиться поважно ранений в індійському медичному інституті, де негайно переведено операцію. Індійська поліція досі не знайшла атентатчиків та не відомо якого вони політичного напряму. В Італії теж невідомі атентатчики поранили перуанського амбасадора до тієї країни.

ПОЛЬСЬКІ ОФІЦІЙНІ чинники не дозволили Лехові Валенсі вислати заклик, в якому він просить звільнити політичних в'язнів в Польщі. Заклик спрямований до тих, що беруть участь в симпозіюмі нагороджених нагородами Нобеля, який відбудеться в Парижі. Поміж учасниками симпозіюму є поляк-нобеліст, письменник Чеслав Мілош. У заклику Л. Валенса просив учасників звернутися до польського уряду, щоб він звільнив політичних в'язнів та розпочав вкінці діялог з польським народом.

ОЛЕҐ БІТОВ, ОДИН із редакторів „Літературної Газети", який провадив її закордонний відділ, одержав право азилю у Великій Британії. Як відомо, О. Бітов „вибрав волю" минулого місяця в часі перебування на фільмовому фестивалі у Венеції і тепер його перевезли тайно до Лондону. Офіційні британські чинники уважають його найповажнішим перебіжчиком від часу В. Кузичкіна, члена совєтської амбасади в Теґрані, який втік на Захід минулого року. О. Бітов мав сказати, що „Літературна Газета" є під безпосереднім наглядом КҐБ.

В ҐРЕНАДІ 600 КУБИНЦІВ ПОПАЛИ В ПОЛОН

Вашінгтон. — Секретар оборони Каспар Вайнберґер заявив у середу, 26-го жовтня, що зайняття караїбського острова Ґренада військами ЗСА продовжується „надзвичайно добре" та що залишився лише один пункт опору.

К. Вайнберґер сказав, що втрати американських військ до того часу були шість вбитих, вісім пропавших та 33 поранених. Він також сказав, що покищо немає повних даних про втрати ґренадських та кубинських військ, а також немає відомостей про втрати цивільного населення та військ інших караїбських країн, які брали участь у захопленні Ґренади. Одначе Вайнберґер повідомив про те, що 20 кубинців були поранені, а 600 взяті в полон. Неочікуваний сильний опір кубинських військ дещо затримав розвиток наступу за пляном.

У Гавані, кубинське телебачення повідомило, що бої кубинських відділів припинилися. Лідер Куби Фідель Кастро засудив на пресовій конференції напад на Ґренаду.

Виступаючи перед репортерами, Вайнберґер повторив заяву, що американські війська будуть виведені з Ґренади, як тільки припиняться бої, і караїбські союзні країни зможуть налагодити безпеку в цій країні.

Тим часом додаткові війська були послані на острів для підкріплення. Частини 82-ої повітряної дивізії висадилися на острові в середу. Повідомлення Пентаґону не уточнює, скільки війська висадилося, але заявило, що загальне число американських військ у Ґренаді є понад 3,000, приблизно на 1,000 осіб більше, як на початку операції у вівторок вранці.

Вайнберґер також сказав, що американські офіційні особи мали зв'язок з Гаваною відносно повернення полонених кубинців, більша частина яких була реґулярною військовою частиною, інші — інженери, інструктори, дорадники, робітники. Всі вони були озброєні. Серед полонених кубинців є також один полковник, який правдоподібно займав високий військовий пост.

В АМЕРИЦІ

ПОСАДНИК НЮ ЙОРКУ Едвард Кач каже, що автомобіль яким керує водій у п'яному стані, це те саме, що наладнований пістоль, і тому треба змінити, зглядно зміцнити кримінальні закони у відношенні до водіїв, які мають відвагу сідати за кермо автомобіля після спожиття більшої кількости алькоголю. Таких осіб треба карати в'язницею, крім грошевої кари, яку також треба відповідно збільшити. Переловлений водій у п'яному стані повинен обов'язково відсидіти принаймні від 10 до 90 днів в тюрмі. „Для таких порушників ми знайдемо місце і працю, якщо тільки будуть прийняті відповідні закони", — заявив Кач кореспондентам.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Джордж Шулц відлетів до Европи, де він має в пляні зустрінутись з міністрами закордонних справ Великобританії, Франції й Італії і обговорити з ними справи безпеки вояків, які становлять тепер мировий корпус в Ливані. Після трагічного терористичного акту в Бейруті на мирні корпуси ЗСА і Франції, дві інші держави, які вдержують також свої контингенти — Великобританія й Італія, зацікавлені у розмовах, а ще більше у пляні зміцнення безпеки для їхніх вояків. Окрема комісія буде послана також до Єрусалиму, щоб спільно з ізраїльтянами обміркувати ситуацію.

ДЕЯКІ ДЕМОКРАТИЧНІ кола домагаються в Департаменті справедливости покликання спеціяльного прокуратора для встановлення яким шляхом документи колишнього президента Джиммі Картера попали в республіканський табір і чи президент Роналд Реґен та його найближчі приятелі мали леґальне право користуватися ними під час виборчої кампанії. Джан Бензгоф, професор права в університеті Джорджа Вашінґтона, заявив, що існує підозріння проти кількох співробітників Р. Реґена, що вони порушили існуючі закони і правила виборчої кампанії і їх треба буде, для справедливости і заспокоєння публічної опінії, притягнути до судової відповідальности. Розслідування справи Федеральним Бюром Інвестиґацій закінчиться за два-три тижні і тоді ґенеральний прокуратор Вілліям Френч Смит займе становище до цієї справи.

ПРОПОВІДНИК І НЕҐРИТЯНСЬКИЙ активіст Джессі Джексон знову прибув до Вашінґтону, щоб тут закінчити процес підготови до проголошення його кандидатури на президента з Демократичної партії, включно із встановленням головної передвиборчої квартири. Престон Лов, близький співробітник Джексона заявив кореспондентам, що офіційне проголошення кандидатури наступить в кінці жовтня, або на початку листопада ц.р.

ДІТРОЙТСЬКІ ШКОЛИ стали немов фортецями. На брамах при вході стоять шкільні сторожі, багато з них озброєні, перевіряють виказки і самих студентів, шукаючи за зброєю, яку студенти масово переносили до шкільних приміщень і таким чином поширювались злочини скорим темпом. Шкільна рада, яка тепер переживає фінансову кризу, не може дозволити собі на ідеальну охорону шкіл, але вже ці запобігаючі заходи дещо припинили злочинство у школах. Від пострілів з пістолі загинув один студент, а кілька були поранені. Грабунки, побиття, порізання ножами студентів і членів факультету набрали були загрозливого явища.

У наступному числі Українського Тижневика:

In The Weekly, October 30:

- Senate hearings on Soviet collectivization and the Great Famine of 1932-33 slated to be held in the Senate Committee on Agriculture on November 15.
- Rep. Don. Ritter questions the OSI's methods in prosecuting denaturalization cases.
- Soviets continue to persecute former members of the Organization of Ukrainian Nationalists and the Ukrainian Insurgent Army.
- Part II of John O. Flis's article "13th Congress aftermath: our struggle for unity and law and order."
- Part I of Marco Carynnyk's interview with Robert Sullivant on the politics of collectivization and famine.
- Letters to the editor, Panorama, Notes on people, and more.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Безглуздя тероризму

Безглуздям є кожна дія, яка приносить смерть і руїну іншим, але скорше чи пізніше бумеранґом вдаряє і по спричинниках такої дії. Безглуздям є політичний тероризм, націлений на таку мету, якої він не всилі осягнути — методою терору. Терор існував від непам'ятних часів, як від непам'ятних часів між прикметними людині рисами вдачі є також злість і ненависть та бажання помсти за дійсні чи уявні кривди. Але терор завжди був і є тільки демонстрацією, тільки пропаґандою якоїсь справи, тільки засобом для розголошення промовчуваної чи легковаженої кривди. Терором не можна збудувати держави, ані теж терором не можна державу знищити, якщо нарід тієї держави достаточно свідомий вартости своєї незалежности і якщо є такі союзники держави, які не налякаються актів терору.

За енциклопедичною дефініцією тероризм — це „незаконні акти насильства, доконуваного з ціллю скинути небажаний уряд" і тероризм — „це система правління, яка прагне страхом втримати у послусі громадян". Тероризм у новітній історії записався кривавими літерами під час Великої французької революції наприкінці XVIII сторіччя і за царської Росії — царська „охрана" створила систему терору і проти тієї системи боролися терористи, які вбивством царів чи найвищих царських достойників хотіли повалити царський режим. За Великої французької революції тероризм дійшов до такого ступеня, що терористи „якобіни" одні одних винищували. Робесп'єр, Дантон, Марат, всі вони погинули у горнилі революції. Терор за правління Гітлера дійшов до вершин, коли холодним свідомим плянуванням створено катівні, де гинули мільйони всіх, кого нацизм вважав своїм ворогом — расовим чи національним. Скінчилося самогубством Гітлера. „Найдемократичніша у світі" совєтська конституція оперта насправді на системі військово-поліційного терору. Терор створює атмосферу, яка паралізує волю стероризованого народу. Але тільки до якогось часу. Приходить момент, коли тероризований позбувається страху і повстає проти тероризму. Стотисячна совєтська армія від грудня 1979 року дотепер не зуміла приборкати в Афганістані нарід, який сприяє патріотичним партизанам, які створили свої випадові бази у сусідньому Пакістані та яким Америка постачає зброю і виряд. Фанатичний мусулманський рух зумів повалити в Ірані шаха, який переводив реформи, що вдаряли по великій земельній власності в руках духовників, „аятоллів". Але заведений фактичним диктатором Ірану аятоллею Хомейні режим терору коштує іранському народові вже десятки чи сотні жертв — по стороні режиму і по стороні його противників, не враховуючи тут жертв у війні проти сусіднього Іраку.

Представник Ірану в Об'єднаних Націях рішуче заперечив, наче би іранський уряд був причетний до ганебного терористичного акту з неділі 23-го жовтня, коли то самогубні водії двох вантажних авт, повних вибухових матеріялів, продерлися аж до головних квартир американських та французьких вояків, членів міжнародного війська у Ливані, запрошених туди Ливанським урядом, і спричинили масакру американських морських піхотинців та французьких парашутистів. Наче автоматично підозра впала на Іран і Сирію, як спричинників цього ганебного терористичного акту. У реакції на цей терористичний акт настало в усьому світі таке обурення, як в реакції на зістрілення російськими джетами південнокорейського цивільного літака. Терористи з Палестинської Визвольної Організації діставали (і, мабуть, далі дістають) вишкіл у фахівців в Москві. Москва є першим експортером міжнародного тероризму і тому в коментарях американської преси та різних американських політиків натякається на вірогідну можливість зв'язку цього останнього страхітливого акту терору в Бейруті з московським центром. Совєтський амбасадор в ОН Олеґ Трояновський раз-у-раз повторяє, що Америці немає ніякого діла встрявати у справи Ливану", — а ті, які перевели недільний акт терору супроти американських і французьких вояків хочуть прогнати з Ливану міжнародне військо, щоб могти надалі вживати Ливан за терен власної політики — проти Америки, проти Ізраїля, проти всього вільного світу.

Але терором ніколи не можна було і тепер не можна застрашити справжніх державних мужів. Однаково президент Роналд Реґен, як французький президент Міттеран, британський прем'єр Марґарет Тачер й італійський президент Алєссандро Пертіні одностайно заявили, що не вільно піддаватися теророві ворога. Не можна дивуватися батькам вояків, які загинули в Бейруті, що вони є проти перебування американських вояків у Ливані. Але політику визначують державні мужі, які не керуються сантиментом, тільки розумом, який бачить інтереси рідної країни.

Михайло Марунчак

НЕСКІНЧЕНА ДРАМА

З неприхованим вдоволенням нам приходилось читати в серпні цього року, що українські студенти з Америки і Канади, зорганізовані в групі „Стежками батьків по Европі", гідно задемонстрували своє обурення, як тільки зауважили, що в Дахавському меморіяльному музеї, який побудований на терені колишнього концентраційного табору Дахав, в якому перейшло понад 200,000 тисяч в'язнів, а в тому також немале число українських в'язнів, серед списків національностей не було найменшої згадки про українських політичних в'язнів. Це до живого заболіло молодих людей, які виховані в світі західньої демократії, і вони проголосили рішучий протест та заяву, що не залишать меморіяльного музею доти, доки кривда не буде направлена.

Кожний, хто читав цю заяву та коментарі до неї, був також гордий за таку поставу українських студентів, зокрема піднесені були цією вісткою колишні українські політичні в'язні не тільки Дахав, але також інших німецьких концтаборів, як Авшвіц, Мавтгавзен, Ґрос-Розен, Фльосенбірґ та численних інших.

Кожний і кожна, хто пройшов ці чи інші табори, важко переживав у них той момент, коли при офіційному реєструванні в концтаборі, українському політичному в'язневі на в'язничне убрання казали нашивати трикутник не з його національним знам'ям „у" (цебто українець"), але приписували цих в'язнів після їхньої державної приналежности. У висліді таких постанов Ґестапо, українці з-під польського володіння мусіли носити „П", з Чехо-Словаччини — „Че", Румунії — „Ру", знову українці зі СССР були записувані росіяни і мусіли носити літеру „Р". Це була нечувана дискримінація не тільки національних почувань українських в'язнів, але також їхнього ідеологічно-політичного „я", за яке вони попадались до німецьких концтаборів. Групи українських політичних в'язнів, які були в слідчих допитах в тій самій справі, в концтаборі їх ділили за колишньою державною приналежністю. Прикладом цьому може послужити група підписаного (автора цих рядків), яка в 1943 році була притранспортована з Терезіна до Авшвіцу. Двом з Карпатської України надано „Че", а трьом зі Західньої України „П".

Із цими дискримінаційними практиками українські в'язні не мирились. Вони постійно підкреслювали національну і політичну образу такого рішення. Вони часто затирали ці дискримінаційні значкування. Але в німецькому концтаборі розпорядки і накази були „святі". Не раз за того роду протести треба було збирати словні та фізичні зневаги. Це, однак, не відстрашувало українських вязнів домагатися належної регабілітації. І так в Авшвіці щойно в 1944 році українські в'язні змогли носити „У". Того роду дозвіл стосувався тільки в'язнів в названому таборі. Коли опісля вони були перенесені до Мавтгавзену чи інших таборів, вони отримували первісну реєстраційну відзнаку з порядковим числом нового табору. Це була безконечна дискримінаційна драма українських політичних в'язнів у німецьких концентраційних таборах, бо до тих терпінь і тортур, які зносили всі інші в'язні, українських в'язнів постійно зневажали ношенням чужих національних знамен.

Того роду питання треба було завжди підносити після виходу з концентраційних таборів, бо українці в офіційних таборових списках не фігурували. Їхні імена були тільки в слідчих актах Ґестапо, а після війни не легко, а то і неможливо було до тих актів дістатися. Такі докази переводив автор цієї статті на Міжнародній Унії Політичних В'язнів, коли йому приходилось виступати від Ліґи Політичних Українських В'язнів у Мюнхені. Так було при будові мавзолею в концтаборі Фльоссенбірґ (Баварія) в 1948 році, де Ліґа Українських Політичних В'язнів уфундувала в пам'ять погибших своїх друзів окремий вітраж та нагробну плиту в так званій „Долині смерти".

Це безконечне доказування продовжується сьогодні. Воно й сьогодні наводить біль на душу. Багато колишніх в'язнів вже не зможе доказувати своє національне походження і політичну чи релігійну приналежність, бо відійшли від нас у вічність; (наприклад, з Дахавського табору помер о. митрат Юрій Ковальський, автор споминів „Мати Божа мене врятувала", помер також Володимир Стахів, перший голова Ліґи Українських Політичних В'язнів та редактор „Сучасної України", померли інші). Деякі повернулись на Україну.

Як нам відомо, не тільки треба доказувати про перебування українців в Дахав. Мавзолей-музей існує також в Авшвіці. Цього літа завітав сюди Іван Лагола, який був ув'язнений у цьому таборі з 1943 року до кінця існування цього табору (січень, 1945). Коли він запитався адміністрації музею, де згадка про українців в цьому таборі, то прийшла здивована відповідь: „Яких українців?" Тут не було жадних українців". „Я один із тих", — рішучо сказав відвідувач і показав витатуований номер на рамені. „Таких як я, було тут сотні й тисячі, — наголосив І. Лагола.

Про ці сотні і тисячі знали польські в'язні, які часами зводили з українськими в'язнями свої політичні порахунки (наприклад, вбивство братів Олександра і Василя Бандери). В своїх споминах польські політичні в'язні часами навіть згадують про українців в Авшвіці, але ці згадки такі невиразні і нечисельні, що українців приписується до поляків і жидів та інших. (Наприклад, Юзеф Ґарлінський у своїй дослідній праці „Осьвєнцім вальчонци" приписав автора цієї статті до чеських жидів (див. стор. 282).

Кажеться, що на вирішення форми і змісту Дахавського мавзолею мали поважний вплив польські отці духовні, які тут масово були скупчені. Настирливо насувається питання. Невже ж при вирішуванні таких справ вони пішли проти своєї совісти та забули про своїх в'язничних колеґ. Крім померлого о. Ю. Ковальського живе ще в Манітобі о. Михайло Климчак, який може багато дечого сказати про перебування у Дахаві.

Українські студенти „Стежками батьків по Европі" звернулися з апелем до української спільноти в діяспорі, щоб зібрати доказові матеріяли до нескінченої драми. Сподіємось, що українська спільнота піде назустріч їхньому апелеві, хоча збирати докази серед мертвих і живих після чотирьох декад часу — це не легка справа. Не відізвуться також ті з України, які не можуть відізватися зі зрозумілих причин.

Хочемо вірити, що Міжнародний комітет, який завідує Дахавським мавзолеєм, вдоволиться вже тими очевидними даними, що їх зберегла і перевірила Ліґа Українських Політичних В'язнів у своїх архівах в Мюнхені, як теж тими додатковими даними, які призбирали студенти. Це повинно бути вирішене sine ire studio. й негайно. Пора закінчити з дискримінаційними практиками.

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

Розмова з приятелем

Його зелені, все ще прекрасні, очі вдивлялись в неї невпинно, чекали може пояснень, чекали деталів розлуки.

Вона розгорнула папір, і стала читати рядки тремтливим, старечим уже голосом:

„Пригадуємо, що на основі домовлення з року 1972, в нашому домі не можна тримати ні собак, ні котів. Ви підписали цю умову і зламали домовлення. До шести місяців просимо примістити вашого кота у відповідному місці, а хто не виконає зарядження, буде усунений з будинку".

• • •

Звірячий притулок не пестить, не голубить звірят. Із старшими, яких вже ніхто не хоче, розправляються дуже швидко. Вона це знала і тому терпіла так дуже.

Час летів, а сонце, гейби навмисне принесло прекрасну осінь і сипало щедрими жменями Боже тепло.

Вони сиділи притулені й ловили останки днів...

Якось, перегортаючи газету вона натрапила на анонс: „Винайму соняшну кімнату з кухнею самітній, старшій особі. Собачці, чи котові — рада.

Заколотилося, закружляло все довкруги і промінь щасливої розв'язки зразу з'явився на обрії. Там теж буде вікно, і буде сонце, хоча малесенький промінь і буде з ними ось ця оксамитна канапа, і буде приязнь і любов, й оте щире тепло, без яких самітне життя так дуже, дуже тяжить.

Вони сиділи удвоєчко близько отого вікна, крізь яке щедрою зливою спливало осіннє сонце, і клалося теплим шалем прямо до їхніх ніг. Тут було їхнє улюблене місце на старій вже, оксамитній канапі, яка все ще служила як мебель, і не давалась рокам.

Їх було тільки двоє, він і вона, пов'язаних отим почуттям, що зветься в поточній мові — нерозривна любов.

Вона стала казати: — Любий мій! Над нами зависло нещастя. Нас чекає розлука, і прийде день, коли я остануся сама, і навіть сонце, що кладеться шовковим шалем, не зможе загріти моїх похололих рук.

Він пригорнувся до неї і слухав мовчки тієї гіркої скарги.

— Ти підеш від мене між зовсім чужих людей, підеш назустріч призначенню, а воно, те призначення припечатає нашу розлуку. А було так гарно і так сердечно між нами. Ти давав мені все, що тільки міг, і вірність, і радість, і тепло, а я раділа нашим щастям, і ми ніколи не знали, що таке самота. Пам'ятаєш твою недугу? Я з нетерпінням сиділа у почекальні лікаря і чекала на виклик. Ми пішли разом, і разом гоїли твою рану, яка на щастя, не була дуже грізна.

— Коли ти покинеш мене — продовжувала говорити вона, — я подарую комусь оцю оксамитну канапу, і не сидітиму більше у тому м'якому затишку, бо він без тебе втратить ввесь чар і всю розраду осені мого життя.

„Калиновий міст" — книжка сповнена сантименту й погідної меланхолії

На видану В-вом „Свобода" в 1982 році збірку спогадів-розповідок Володимира Барагури „Калиновий міст" була вміщена в „Народній Волі" з 29-го вересня ц. р. рецензія, яку передруковуємо для ознайомлення з нею наших читачів:

Спогади В. Барагури п. н. „Калиновий міст" появилися в В-ві „Свобода" в 1982 році, здобуваючи собі багато читачів і звеличників творчости автора, який і сам подбав про популяризацію твору на окремих і літературних вечорах.

Книжка видана дуже дбайливо, в мистецькому оформленні Зеновія Онишкевича, який дав ілюстрації до її кожного розділу. Мовна консультація — д-р Наталія Пазуняк. Автор уточнив характер цього видання в підзаголовку як збірку споминів-розповідок з дитячих років у Немирові і з життя учнів яворівської гімназії в 1914-1928 роках. Відповідно до того автор поділив спогади на чотири частини. 1. Немирів — місто мого дитинства. 2. „Ой, ніхто там не бував, де я явір вирубав". 3. „Гей, пластуни, гей, юнаки", 4. Перше кохання.

Безперечно, що найцікавіша перша частина, в якій автор дає барвистий образ Немирова та події воєнного часу, а саме воєнних дій австро-німецької і російської армій, з усіма страхіттями війни, нищенням і небезпеками. Потім на чергу приходить українсько-польська війна, яка в спогадах В. Барагури подана досить детально, становлячи собою добрий пізнавальний матеріял про обставини, настрої і умовини цієї війни, що закінчилася програю з нашого боку.

Чергові розділи про життя учнів яворівської гімназії та про пластове життя постійно нагадують про цю програ і про гноблення поляками українського населення та спротив свідомої української молоді проти окупантів. Змальовуючи життя гімназистів, автор дав багату мозаїку епізодів, закінчуючи свою розповідь на даному епізоді, без спроб поширити сюжетно даний нарис.

Особливо гарні виходять в автора описи природи, що обрамовують оті оповідки пишними узорами та викликають сантиментальні спогади в емігранта стуженого за рідною землею. Сантиментом та погідною меланхолією пройняті нариси автора, що стоїть на калиновому мості і кличе: Літа, ви, літа, не летіть, А свій лет заверніть, І вчиніть мене знову дитиною, Хоч на одну мить.

І. С.

Любов Коленська

„ЖУРНАЛІСТ НЕ МОЖЕ МОВЧАТИ"

У спеціяльному ювілейному виданні журналу „Тайм", що появилося недавно, у шосту декаду його існування, головний редактор Генрі Ґрунволд у своїй статті-листі каже, кольоритно висловлюючись, що коли „народився" „Тайм", основником якого був Бритон Гайден, а співосновником Генрі Люс, то це був світ — ще не розщепленого атому і нерозривних подруж. Це був час, коли були лиш німі фільми, а телевізія існувала ще в 'ляборагорії'. слово „byte" означало виключно їжу, а не, як сьогодні, інформацію. Це був час, коли Фройд почав бути поняттям, за яким крилася нестабільність родини, хоча Америка не була його колонією. Це був час, коли вширш і вздовж Гітлера вважали гістеричним крикуном у мюнхенських Бірґавзах — у пивних, який повинен був засягнути поради у Фройда як йому лікуватись. Це був час, коли в заголовках слово „голокост" означало ще тільки велику пожежу. Головним експортом Японії був тоді шовк. Джет ще не існував; його передвісникові — „смарт джетові" забрало тиждень часу, щоб пролетіти понад Атлантійським океаном. А таке зіставлення понять як „людина" і „місяць" були прямо „фантастичною вигадкою".

Під час народження „Тайму" 60 років тому, Америка, — каже Генрі Ґрунволд, — була глибоко провінційною країною. На її велетенських осамітнених обширах люди в селянських оселях, при нафтовій лямпі, читали журнали в роді „Сатирдей Івнінґ Пост". Тоді ввесь світ для Америки маячів у якійсь безконечній віддалі. Участь Америки і її роля у Першій світовій війні знищили оте поняття безконечної віддалі від інших країн, хоча уявлення і знання американців про ті країни ще не були зовсім ясні, як і не були ясні тогочасні політичні моменти, що відігравали вирішальну ролю поза океаном. Якщо Америка взагалі брала світові події до уваги, то їй вони здавалися до певної міри загрозою, особливо комуністичний режим виглядав американцям — „тендітним, але зловісним експериментом". „Тайм" тоді писав: „Царська олігархія уступила пролетарському абсолютизмові". Не зважаючи на це, — пише Ґрунволд, — багатьом американцям глобус виглядав все ще відносно упорядкованим, „наче кольорова чепурна мапа світу, частини якої можна затримати на тому самому місці".

Коли поглянути на давній „Тайм", — завважує Г. Ґрунволд, — то інформації про чужі країни, людей, раси були дещо поверховні. Аж переплет Америки з долею інших країн світу заставив журналістів дещо уважливіше приглядатися чудернацьким назвам різних країн, вимовляти ті трудні назви. Але від самого початку найважливішою метою „Тайму" було вишукувати і подавати інформації про різні події у світі. Америка тоді, — за словами Ф. Скота Фіцджералда, — „перебувала в найбільш галасливій гульні в своїй історії". Також і тон журналу „Тайм" був тоді несерйозний, легкий. Але журнал також із деякою врочистістю писав про прикмети Америки та Заходу, що включало такі вартості, як віра в свої власні сили, здобування успіху і рятунок дорогою проґресу. Враз із змінами в американській суспільності, змінився і „Тайм", не тільки своєю поємністю (колись — 32 сторінки, сьогодні — їх коло сотні), але він визбувся давньої етикети. Коли, з бігом часу Америка позбулася своєї сухої формалістики, позбувся її і „Тайм". Колись і форма писання у цьому журналі була радше хронологічно-розповідна; в

(Закінчення на ст. 4)

Ірена Ванчицька

ДЗВОНИ

I.

Інформаційне бюро австралійської летунської лінії Квантас проголосило крізь гучномовець, що літак із Сіднею прибуде з двогодинним опізненням.

Ліда і Дора, дві приятельки ще зі шкільних часів, приїхали на летовище зустріти довгоочікуваного гостя з Австралії.

— Скільки то буде літ як ми бачилися останньо? — Здається був це 1932-ий рік, той зловісний, страшний рік, коли тінь шибениць падала на Галицьку землю — пригадувала Дора.

— Більше чим тридцять років минуло з цього часу, як ми молоді гімназистки мріяли здобути серце Яреми, а він поза Данутою світу не бачив, так кохав цю вродливу польку, дочку судового радника Ґашинського.

— І як це сталося, що він зірвав заручини майже перед самим весіллям? — питала Ліда.

— А пізніше зник наче слід по ньому загинув. Говорили в місті, що виїхав до Праги і там, закінчивши техніку, залишився на постійно. Батьки його також скоро виїхали з міста і тільки залишився спогад про вродливого, елеґантного хлопця, за яким пропадали всі дівчата.

— І хоча його запрошували до „золотої молоді" і здавалося, стояв він оподалік від „нашої справи", а деякі навіть бойкотували його, проте це був хлопець з характером — боронила Дора. Цікаво як він виглядає тепер — продовжувала дальшу розмову Ліда. — Напевно посріблилося його буйне русяве волосся, а струнка постать похилилася під тягарем фунтів і життєвих переживань.

— І яка буде наша зустріч? Чи знайдемо спільну мову, чи цікаво буде нам почути про його життя в далекій, чужій нам Австралії?

Щоби скоротити довгий час чекання, Ліда пішла оглядати вистави крамниць, а Дора сіла у м'який фотель, відпочати після домашніх обов'язків. Кілька днів трудилася безупину, щоб вирядити дочку і зятя та троє внучат на вакації.

— Як вони там почуваються? — думала.

— Чи Марчик не простудився, бо ночі в горах холодні, а він такий вразливий на зимно. Сяня забула ляльку, без якої не може заснути, а маленький пестійчик Даньо так плакав за бабунею.

Вона, Дора, віддана мати і бабуня ціле життя присвятила своїй родині, — троє дітей виховала у цих невідрадних тяжких воєнних часах і тут на вільній землі Вашінґтона ніколи не мала вільної хвилини для себе, бо все клопоталася і допомагала родині.

Її думки повернулися до Ліди. Виростали вони разом, ходили до народної школи, а опісля до гімназії і хоча такі різні були характерами, дружили і розумілися взаємно.

Ліда, дочка лікаря, пещена одиначка — гарна, здібна, багата, мала все чого бажала. А її, Дори, батько поштовий урядник ледве спромігся вислати дітей до гімназії. В хаті було четверо дітей і постійні нестатки.

Пригадує, як мати по ночах направляла одежу і церувала панчохи при тьмавім світлі лямпи, бо нафта тоді була дорога. Не вміла вона тоді цінити ці дорогі спрацьовані руки, не розуміла турботи батька. До цього вона, Дора, належала до тайного гуртка націоналістів, а Ліда стояла осторонь, хоч в разі потреби переховувала летючки і „Сурму".

Після закінчення гімназії мріяли обі подруги поступити на університет. Ліда плянувала студіювати медицину, щоб опісля перебрати практику батька, а вона, Дора, думала про правничі студії, бо цей факультет був доступний українській молоді. Польсько-німецька війна перекреслила всі пляни і їхні дороги розійшлися, та по роках скитання, зустрілися вони знову в метрополії світу Ню Йорку.

Дора була вже замужня, мала двоє дітей, а третьої очікувала, а Ліда приваблива і елеґантна самостійна молода жінка працювала у великій фармацевтичній фірмі на відповідальному пості. І знову відновилася їхня дружба, хоча у Дори було обмаль часу для приятельки. От недавно повідомила Ліда про приїзд Яреми і просила разом поїхати на летовище.

Дальші роздумування перервав голос у гучномовці, який сповіщав приземлення спізненого літака зі Сіднею.

• • •

Довгоочікуваний гість з далекої Австралії уважно розглядав чудово влаштоване мешкання і був здивований багатою і вибагливою обстановкою Лідиної хати. Все було тут дуже елеґантне і зі смаком підібране.

Дорогі з тяжкого скла, оправлені в хром столики і шафки гармонізували з прекрасними шведськими кришталами. Розкішні пальми і олеандри у вишуканих великих вазонах доповняли цю обстановку і надавали життя цій холодній красі. Навіть чорний котик-анґора пишно виглядав на тлі ясного пушистого килима і вдоволено муркотав, ніби говорив: „Дивися як у цій країні живеться". Тільки вишивана чорно-червона подушка на розкішній канапі — здавалося почувалася непричасною до цього багатства і елеґанції.

Ярема, який довгі роки проживав самітньо в австралійському буші, спочатку почувався дивно в цьому люксусовому мешканні та виставна вечеря і дорогі напитки привернули гумор і гарне самопочуття.

Господиня дому і її подруга цікаві були знати все про екзотичну Австралію, про життя української громади і його власне. Вичерпавши всі відомості, вони повернулися до споминів про родинне місто і молодість пережиту в ньому. Згадували товаришів, професорів, пластових виховників і якось так ненароком зачепили справу подружжя Яреми. І тоді несподівано він почав оповідати, наче на сповіді, розкрив свою душу.

(Продовження буде)

Маямі, Фла., дня 25-го вересня 1983 р.

До
Хвального Секретаріяту
Світового Конгресу Вільних Українців
в Торонто, Канада.

Товариство „Старших Віком" в Маямі, Фла., повідомляє цим, що наша організація від часу XIII Конгресу Українців Америки не визнає УККА більше своїм репрезентантом в системі СКВУ.

У зв'язку з цим ми підтримуємо прохання Української Американської Координаційної Ради прийняти цю організацію в члени СКВУ.

З пошаною до Вас
Микола Ракуш, голова
Богдан Дейчаківський, писар

ВІЛЛІЯМ КЛАРК, недавно найменований на становище секретаря Департаменту внутрішніх справ, заявив кореспондентам і лідерам груп охорони довкілля, що численні оскарження, які лежать місяцями в судах проти виконуючого обов'язки секретаря внутрішніх справ Джеймса Ватта, треба буде, принаймні більшість з них, уневажнити, або змінити позов, бо багато з них стали неважними і неактуальними після резиґнації Ватта з його посту.

Світова Координаційна Рада ІСНО
при співпраці громадських, жіночих, комбатантських, молодечих, фінансово-господарських організацій та товарист

ВЛАШТОВУЮТЬ ВЕЧІР У ПОШАНУ

провідного, визначного та заслуженого громадського та політичного діяча

д-р Володимира Михайлова
в Його 85-літній Ювілей

В програмі Вечора: відкриття та ведучий програмою — ПАВЛО ДОРОЖИНСЬКИЙ; слово про Ювілята — д-р ЗЕНОН ГОРОДИСЬКИЙ; виступ акторів — ВОЛОДИМИРИ і МИКОЛИ КАВКІВ

Вечір відбудеться

в суботу, 12 листопада 1983 р., о год. 4:30 по пол.
в Українському Народному Домі в Ню Йорку
(долішня заля) при 140 друга Авеню

Зголошення на Вечір (разом з чеком на $15.00 дол.) слід висилати на адресу: ІСНО, 20-71 47th Street, Astoria, N.Y. 11105
Тел.: (212) 626-2656

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу у Вілкс-Беррі, Па.

повідомляє, що

в неділю, 6 листопада 1983 р., год. 2-га по пол.
в залі УКЦеркви св. Володимира
при Зербе Авеню, ЕДВАРДСВИЛЛ, Па.

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

ПОРЯДОК НАРАД:

1. Відкриття
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останні місяці
3. Доповідь АННИ ГАРАС, головної радної УНС
4. Схвалення організаційного пляну праці на останні місяці цього року
5. Внески, запити і закриття зборів

У зборах повинні взяти участь Відділові урядовці, конвенційні делеґати та члени наступних Відділів:

Нентікок — 29,319; Бреслав — 30; Вілкс Беррі — 99, 223, 278, 282; Едвардсвилл — 169; Сейр — 236.

У зборах візьмуть участь:

Анна Гарас, головна радна УНС
Олеся Орлян, обласна організаторка УНС

До участи в зборах запрошується Членство і все Українське Громадянство.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Роман Дяків, *голова* — **Іван Гринчишин**, *голова К. Комісії*
Василь Стефурин, *секретар* — **Катерина Лукач**, *касир*

Відділи УНСоюзу
БАСЕЙНУ ТВЕРДОГО ВУГІЛЛЯ!

В неділю, 6-го листопада 1983 р., год. 2-га по пол.
в залі української католицької церкви
св. Михаїла
при West Oak and 2nd Street, FRACKVILLE, Pa.

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів УНС

в яких повинні взяти участь Урядовці, Конвенційні Делеґати та Представники наступних Відділів УНС:

Бервик 164, 333	**Мек Аду 7**
Централія 90	**Майнерсвилл 78, 129, 265**
Фреквил 242, 382	**Мт. Кармел 2**
Фріленд 429	**Шамокін 1**
Газлетон 85	**Шенандоаг 98**
Магоней Сіті 305	**Ст. Клер 9, 31, 228**
Лігайтон 389	

В ПРОГРАМІ:

1. Відкриття
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останні місяці
3. Доповідь СТЕПАНА ГАВРИША, головного організатора УНСоюзу
4. Схвалення організаційного пляну праці на останні місяці цього року
5. Внески, запити і закриття зборів

У зборах візьме участь:

Степан Гавриш, головний організатор УНС

До участи в зборах запрошені також всі Члени УНСоюзу і загал Українського Громадянства околиці.

Т. Бутрей, *голова*
Г. Словік, *секретар* — **А. Словік**, *касир*

50,000 ДОЛ. ЗА 10 ДОЛ.

У ВІЦІ ВІД 25 РОКІВ ЗА 10 ДОЛ. (МАЙЖЕ 3 ЦЕНТИ ДЕННО) МІСЯЧНОЇ ВКЛАДКИ МОЖНА ЗАБЕЗПЕЧИТИСЯ НА 50,000 ДОЛ., ПРИДБАВШИ 5-РІЧНУ ТЕРМІНОВУ ГРАМОТУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ (ПО ІНФОРМАЦІЇ СЛІД ЗВЕРТАТИСЯ ДО МІСЦЕВИХ СЕКРЕТАРІВ, АБО ПИСАТИ ДО ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ УНСОЮЗУ В ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

У Філядельфії почався осінній семестр УКУ

Філядельфія, Па. (І. Д.) — Вже від семи років відбуваються в домівці Філії Українського Католицького Університету, при 7911 Вайтвуд ровд, Елкінс Парк, Філядельфія, осінні й весняні семестри, академічні курси з різних ділянок українознавства.

Дня 18-го жовтня ц.р. проф. д-р Л. Рудницький, керівник Філії УКУ, відкрив осінній семестр, присвячений українській літературі в екзилі. Він запросив о. митрата З. Злочовського провести молитву. Д-р А. Тарнавський, голова об'єднання українських письменників „Слово", у вступному слові з'ясував проблеми письменників.

У ЗСА живе біля 100,000 американських письменників, але тільки 30,000 з них може вижити зі своїх книжок. Поети заробляють менше. В сучасній Україні тільки члени Спілки письменників України мають право друкувати свої книжки, деякі дістають високі гонорари. На поселеннях ринок на українські книжки дуже малий. „Слово" об'єднує 150 письменників, але з них тільки одиниці живуть з письменства.

Богдан Нижанківський (Бабай, Дуфта) походить зі славетного акторського роду. Він почав друкуватися в 1935 році в тижневику „Неділя" у Львові. Перша його книжка „ Вулиця" вийшла у Львові в 1936 році, того ж року появилася книжка „Актор говорить", нариси з театрального життя. У Києві в 1941 році появилися його „Новелі", а в 1943 році у Львові—збірка віршів „Терпке вино"; в 1947 році у Мюнхені—збірка поем „Щедрість"; в 1953 році в Дітройті—„Вагота"; в 1959 в Арґентині у видавництві Ю. Середняка—„Вірші іронічні, сатиричні й комічні".

Видавництво „Сучасність" видало в 1973 році збірку віршів „Каруселя". У Дітройті в 1974 році появилися: „Свято на Оселі", гумористична повість, в 1983 році—збірка віршів „Марципани і витребеньки". Досі появилося 10 книжок Бабая з оригінальною гумористичною тематикою. Він навів деяки цитати, як зразки гумору Дуфти, як його звали у Львові. В повісті „Свято на Оселі" автор описує комічні постаті з комічними прізвищами в комічних ситуаціях. Дух українського гумору панує у творах Бабая.

Бабай прочитав свої сатири, що їх друкував у „Лисі": „Луна", „Серйозні іграшки" „Прохожий", „Остання із шляхетного роду", „Новий день", „Дзеркало", „Порода", „Мода", „Оце любов" „Давній лист", „Мій квіт", „Драма", що їх присутні нагородили рясними оплесками.

Потім д-р Л. Рудницький перевів дуже цікаве інтерв'ю з Б. Нижанківським, поставивши йому низку питань на тему його творчости, на які поет відповідав дуже дотепно, але лаконічно, у своєму оригінальному унікальному стилі. Коли він мав 15 років життя, то почав писати родинні віршики на різні іменини, уродини тощо. До писання його спонукали інші письменники. Він роздумував: „Якщо Шевченко і Франко могли писати, то чому не можу я?". Тематика перших його творів була міська, львівська, бо він жив у Львові.

Пізніше тематика творів еволюціонувала. З чужих поетів він любить Рільке. Його твори перекладали на німецьку мову. Друкується поет вже 48 років, з того 35 років пише в „Лисі Микиті" як Бабай. Найбільша перешкода для поетів—це лінивство. Поетична творчість—це дуже складна історія, не всі задумані твори міг він докінчити, деякі закінчував після років. Його амбіцією є дати добрі твори, дати максимум із себе. Заохотою для творчости є літературні журнали, літературні сторінки в наших газетах.

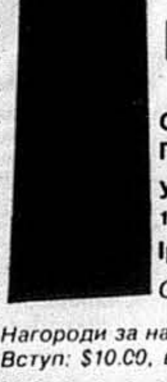
Д-р Б. Романенчук підкреслив труднощі з видаванням літературних сторінок, бо немає молодих авторів, а передруковувати старі речі непотрібно.

Д-р О. Тарнавський пригадав львівську групу молодих „12 письменників", що до неї належали: А. і Я. Курдидики, В. Ковальчук, І. Чернява, В. Ткачук, В. Гірний, (Федь Триндик) й інші. Духовими батьками були: М. Голубець, М. Рудницький, Ю. Гірняк.

М. Кавка прочитав сатиру Теодора Курпіти про Дуфту з книжки „Карикатури з літератури". І. Дурбак пригадав, як він у Львові був „кібіцом" на сходинах тієї групи „12 письменників" що її звали „12 Курдидиків" що „закурдидичили літературу". В. Ковальчук мав таку „ідею фікс": поставити „Гриця у фраку". Бували і деякі молоді поетеси, а зі старших теж Русьо Лужницький. Було багато проєктів, але ця група скоро розпалася.

Вкінці д-р Л. Рудницький подякував Б. Нижанківському; заповів чергові виступи поетів і письменників: 25-го жовтня—Марта Тарнавська; 1-го листопада—Діма, 8-го листопада—Кмета; 15-го листопада—І. Бойчук; 22-го листопада—Ю. Тарнавський. Запрошені теж У. Самчук, В. Барка, О. Ізарський, Віра Вовк і О. Тарнавський. Початок виступів о год. 7.30 вечора.

При каві й солодкому, що його приготовили пані з Товариства св. Софії, відбулися розмови з гостем із Дітройту Бабаєм, що радо відповідав на запитання, писав автографи на своїх книжках, що їх скоро розкупили присутні. Було біля 50 осіб, але могло і повинно було б бути тричі таке число, як на такий наш великий центр.

ЛІСОВІ ЧОРТИ

запрошують на

ЗАБАВУ — КОСТЮМІВКУ

Субота, 19-го листопада 1983 р.
Початок о год. 9-ій веч.

Український Народний Дім
140 Проспект Авеню
Ірвінґтон, Н. Дж.

Оркестра **„ТЕМПО"**

Нагороди за найкращі костюми
Вступ: $10.00, в костюмах — 6.00, студенти — $6.00

Пам'яті незабутнього друга

Дня 31-го жовтня ц.р. припадає перша річниця від смерти д-ра Михайла Дудри (1912-1982), громадського діяча, науковця, доброго приятеля. Життя його було дуже активне і він працював до останньої хвилини своєї земної мандрівки. Дивлячись на його життя з перспективи часу, бачимо, що його діяльність розвивалася у двох напрямках — громадському та науковому.

Св.п. д-р М. Дудра

Він народився в ЗСА, куди приїхали його батьки з Лемківщини на початку XX ст. Опісля ціла родина повернулася на Лемківщину, і там він ходив до народної школи, а пізніше до української гімназії в Перемишлі. Після матури в 1932 році почав навчання у Львівському університеті.

У тому часі постала у Львові при Товаристві „Просвіта" Лемківська комісія, завданням якої було протидіяти полонізаційній політиці на цій українській землі. Молодий студент Михайло Дудра включився у працю цієї комісії. За його діяльність польська влада заарештувала його двічі, опісля видалила з Польщі як американського громадянина, і в лютому 1934 року він виїхав до ЗСА. Тут на основі повновластей від Лемківської комісії почав він діяти серед лемківської еміґрації. Коли постала Організація Оборони Лемківщини, в чому він був дуже активний, він з рамени цієї організації відвідав майже всі лемківські громади в ЗСА і Канаді, зорганізував її відділи, виголосив сотні доповідей, щоб усвідомлювати збаламучених русофільством та комунізмом своїх братів, і в 1936 році став редактором „Лемківського Дзвона". Коротко кажучи, він був незвичайно активний у праці серед американських лемків.

У липні 1938 року М. Дудра виїхав до Европи, щоб закінчити свої університетські студії. В 1938-1945 роках студіював економію та право в університеті у Берліні, в Українському Вільному Університеті та в Карловому університеті у Празі. Здобув ступінь доктора прав і суспільних наук в УВУ у 1942 році та доктора політичної економії у Карловому університеті в Празі в 1945 році. Під час навчання у 1939 році відбув поїздку в Карпатську Україну. Маючи більшу свободу рухів як американський громадянин, він допомагав у різних справах українським політичним діячам.

Після закінчення війни одружився з Дарією, дочкою о. Євгена і Анни Бахталовських. Тоді теж почав свою наукову та університетську кар'єру як професор економії, спочатку в університеті УНРРА та в Українській Високій Економічній Школі в Мюнхені, потім у ЗСА — у коледжі в Стубенвіллі, Лойол університеті в Лос Анджелесі і, нарешті, від 1959 року у Ст. Френсис коледжі в Лоретто, Па. Тут викладав 23 роки, заклав при коледжі Школу заавансованих студій промислово-робітничих справ і був її керівником та душею понад 20 років.

Потім д-р М. Дудра присвятився повністю науковій кар'єрі. За свою університетську працю він одержав різні відзначення, між іншим, звання заслуженого професора від Департаменту праці ЗСА в 1971 році та почесний докторат від свого коледжу в 1982 році. Д-р М. Дудра був автором цілого ряду наукових праць з ділянки політичної економії був дійсним членом НТШ, членом-кореспондентом УВАН, професором УКУ в Римі, членом кількох американських наукових товариств.

Такий був життєвий шлях д-ра Михайла Дудри, енергійного та відданого громадського працівника серед своїх братів лемків та солідного професора й науковця в американському університетському світі, де він ширив добру славу про Україну.

Св.п. д-р Михайло Дудра залишив по собі добру пам'ять серед усіх, що колинебудь його знали. А серед найближчих приятелів, до яких мав честь належати й підписаний, залишив глибокий жаль за собою, але одночасно й тривалу пам'ять людини доброї та щирого приятеля.

Богдан І. Лончина

НЕ ТЕ ПРІЗВИЩЕ

У дописі Василя Паніжа п. з. „Дітройт вшанував пам'ять жертв голоду в Україні" („Свобода" ч. 196 з 14-го жовтня ц.р.) прізвище піяністки, яка виступала на жалобному вшануванні пам'яті жертв Великого голоду в Україні — Олександра Любомира Кізима. Ред.

Українець...

(Закінчення зі стор. 1)

рювати усі труднощі. Найбільшою для нього є брак відповідних фінансових фондів, тому, коли їздить на змагання не дістає з праці ніякої заплати. Він зужив усі свої дотеперішні ощадності, бо уважає, що такої життєвої можливості, як тепер він вже не буде мати. Сам признається, що притягає його визов змагання та контроля над власними почуваннями та над власною силою. Власне це завзяття підкреслює також тренер американської дружини і хоча бачить велику конкуренцію надіється, що Дж. Пилипчук буде між десяти найкращих змагунів світу.

Дж. Пилипчукові тепер 33 роки. Він є батьком двох доньок.

Вступайте в члени УНСоюзу!

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
UFU Foundation, Inc
203 Second Avenue
New York, N.Y. 10003

СПРОСТОВАННЯ

Сердечно перепрошуємо за недогляд, що зайшов в подяці учасникам похорону
бл. п. ОРИСІ РИНАСЕВИЧ
— Щира подяка моєму кузинові інж. М. Троянові за його зворушливі слова під час тризни.

У СПІЛЬНІЙ ДЕКЛЯРАЦІЇ усі сім кандидатів на президента з Демократичної партії просять Палату Репрезентантів не голосувати за виділенням фондів на продукцію МХ ракет і бомбовиків типу Б-1, бо, на їхню думку, така продукція була б марною витратою грошей платників податків. Взагалі демократичні кандидати не погоджуються з дозброєнням Америки, головно гостро виступають проти нуклеарної зброї. Деякі політичні спостерігачі кажуть, що це є в пляні їхньої передвиборчої кампанії, але в практиці демократичний Президент, якщо такий прийде до влади в січні 1985 року, мусить рахуватися з дійсністю і реальним веденням оборонної політики.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього 8-го серпня 1983 р. відійшла у Вічність наша Найдорожча ДРУЖИНА і МАТИ

бл. п.

ОЛЬГА-ЛЮНА ЛУЦЬКА з ЦИБИКІВ

Цією дорогою складаємо щиру подяку Родині, Приятелям і Знайомим, як також організаціям: Радіопрограма „Голос мирян", Патріярхальне Товариство, Літературно-Мистецький Клюб у Філядельфії, Комітет Коломийщини, Комітет Городенщини, Комітет оборони людських і національних прав України, Крайова Управа кол. вояків 1-ої УД УНА в ЗСА, Станиці Братства Дивізійників у Філядельфії та Лігайтоні — за вислови співчуття й розради, зложені квіти та пожертви та віддання останньої прислуги й пошани для Покійної.

Дякуємо Всеч. о. шамб. д-рові Іванові Біланичеві, парохові церкви Христа Царя у Філядельфії за часті відвідини Покійної у шпиталі, уділення Найсвятіших Тайн, відправлення Парастасу, Похоронної Святої Літургії, зворушливі прощальні слова в церкві та відпровадження тіла Покійної на Вічний Спочинок на український католицький цвинтар у Факс Чейсі.

Дякуємо за зворушливі й щирі прощальні слова, що їх виголосили після Парастасу п-і Дарія Кузик з Трентону від Патріярхального Т-ва, д-р Петро Клюк від Літературно-Мистецького Клюбу та д-р Богдан Сілецький від Комітету Коломийщини, а п-і д-р Наталія Пазуняк і Ярослав Лучанко під час тризни.

Дякуємо шваґрові і сестрінкові інж. Миколі й Ігореві Кунинським з Дітройту та моїм побратимам по зброї — дивізійникам Б. Артимишинові, Я. Лучанкові, О. Коновалові, Р. Клосові, М. Кузьмі та В. Сімкову за несення домовини з тілом Покійної до церкви і на цвинтарі.

Дякуємо за відправлення Заупокійних Святих Літургій з Панахидами, що їх у 40-ий день з дня смерти Покійної відслужили: Блаженніший Патріярх Йосиф у Римі, Преосв. Владика Іннокентій, ЧСВВ у Чикаґо, Преосв. Владика Роберт-Михаїл у Філядельфії, о. шамб. д-р І. Біланич та о. митрат З. Злочовський у Філядельфії, о. ігумен П. Пащак, ЧСВВ у Ню Йорку, о. ігумен І. Панчак, ЧСВВ в Дітройті, о. шамб. І. Федорович у Клівленді, о. протопресвітер і крилошанин Ю. Габрусевич у Тандер Бей, Канада та о. Маркіян Стефанів в Торонто, Канада.

У *пам'ять Покійної* зложили ми з дочкою, наша ближча й дальша Родина та Приятелі й Знайомі щедрі пожертви на: Служби Божі — 485 доп., Патріярший Фонд — 1105 доп., ФКУ в Гарварді — 150 доп., Український Освітньо-Культурний Центр у Філядельфії — 135 доп. та 640 доп. на інші українські церковні, наукові, комбатантські та добродійні цілі. Разом зложено пожертв, як досі нам відомо, на суму 2515 доп. (в чому наша пожертва з дочкою виносила суму 1310 доп.).

Хай Всевишній винагородить Вас Усіх своїми ласками.

РІВНОЧАСНО ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО

БЛАГОСЛОВЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА на гробі Покійної

відбудеться

в суботу, 29-го жовтня 1983 р., о 12-ій год. дня на українському католицькому цвинтарі у Факс Чейсі, Дженкінтавн коло Філядельфії.

Мґр ОЛЕКСАНДЕР ЛУЦЬКИЙ — муж
ЗОРЯНА ЛУЦЬКА — дочка

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
Ukrainian Free University Foundation, Inc
203 Second Avenue • New York, N.Y 10003

ВШАНОВУЮЧИ СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

померлих Дорогих Осіб — пожертвували на українську науку, стипендії, українські студії в УВУ слідуючі жертводавці:

Музичка, Марія в св. п. брата мґр Богдана Михайловича на Одноразовий Стипендійний Фонд в Його імені	$500 00
Андроняк, Павло в св. п. брата Григорія Андроняка	200 00
Кібюк, Алексаудер в св. п. дружини Стефанії Абрагамовської-Кібюк	200 00
Петрович, Микола в св. п. Петра Она	100 00
Трач, Михайло в св. п. проф. Константина Савчука	100 00
Стецюк, Марія в св. п. мужа проф. Василя Стецюка	100 00
мґр Костюк, Іван і Галина з Трентону, Н. Дж. в св. п.:	
д-р Романа Патрила	50 00
мґр Юліяна Цьолка	25 00
Романа Согора	25 00
д-р Боднарчук, Дмитро і Аліся на ПСФ ім. св. п. проф. Константина Савчука	50 00
Волошин, Александра в першу болючу річницю найдорожчого мужа св. п. Петра Волошина	25 00
Заліський, Антін і Ольга в св. п. Ярослава Баковича	10 00

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Стефанії Пеленської

і в пошану її пам'яті
на ПОТРЕБИ УВАН жертвують:

Стефанія Богославець	$ 25.00
Оксана і Богдан Богославці	50.00
Катерина і Андрій Буки	50.00
Христина і Юрій Буки	50.00
Стефанія і Роман Морози	25.00
Марта Пеленська	50.00
Христина і Ярослав Пеленські	100.00
Разом	$350.00

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого, бувшого Декана та Доктора

бл. п.

МИХАЙЛА ДУДРИ

абсольвенти, професорсько-педагогічний перdонал та останній Ректор, професор Константин Косенко з дружиною, висловлюють глибокий жаль від
УКРАЇНСЬКОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ВИСОКОЇ ШКОЛИ
в Мюнхені.

Дружині, пані Дарії та братові Стефанові наше глибоке співчуття.

„Сила, яку надихає мене"

Володимир Довганюк і Орест Павлів

Такими словами розпочалась розмова з автором сценарія Орестом Павловим після представлення інсценізації символічної картини-монтажу „Апокаліпсис Голоду" для вшанування пам'яті жертв голодової трагедії України 1932-33 років, що представлено в Вінніпеґу 9-го жовтня ц. р. під час XIV Конґресу Українців Канади.

Питання: Пане Павлів, що причинилося до зродження власне такого указання трагедії України 1932-33 років?

Відповідь: „Щиро кажучи, він в мене тяжко родився... я боявся, щоб не перетягнути струни і витримати монтаж в достойному тоні і атмосфері, на які заслуговує сім мільйонів жертв штучного голоду в Україні".

П.: Що ви відчували, пишучи цей монтаж, якого не можна було б створити, опираючись лише на самій історії?

В.: „Я писав це під тиском внутрішніх переживань, яких людина не може собі відмовити...це сила, яка надихає мене і помагає переключити мене в цей світ".

П: Чому ваш монтаж складається з сімох частин?

В.: „...це магічне значення сім, якими представив я ясні-білі і темні-чорні постаті, символізуючи в ясних сім позитивних, творчих сил України, а в чорних — большевизм з комуністичною владою... перша — це була „Увертюра перед закритою завісою", друга „Апотеоза хліба", далі „Чужа навала-голодомор", „Голосіння", „На суд історії", „Прокляття убивникам" і „Ми були і будем".

П.: На чому спиралась дорога сценарія?

В.: „Щоб дати найсильніше значення і вартість компонував я картини в світлі тези і антитези... в Увертюрі хотів я дати передсмак наступного...для цього використав я меч, як символ хреста в руках ясної постаті, даючи єдиний антипод перемоги...додаючи — в констеляції сили лише християнство з національністю може протиставитись облуді комунізму".

П.: Що вплинуло на таку втриманість дій картини?

В.: „Треба вміти говорити картинами без дії...більшість тексту сценарія писана віршем і ритмізованою прозою, яка сильніше впроваджує людину в настрій..., підсилений відповідною музикою. Але додаючи ...найкращий твір можна спартачити, коли немає доброго режисера. Тому на велику увагу заслуговує пан Володимир Довганюк — режисер цілости".

Розмову закінчили ми питаннями про самого автора сценарія. Орест Павлів працює в Міжнародному Радіо в Монтреалі, де заразом постійно живе. До його більших праць належить постановка Ораторії на 183 особи, яку поставлено в Торонто в 1967 році. Додатково О. Павлів працює над закінченням своєї докторської дисертації та над сценарієм до „Свята Державности"".

Повертаючись до концертової залі та інсценізації картини-монтажу „Апокаліпсис Голоду", належиться сказати, що ціла картина дала повну пошану мільйонам жертв московського голоду в Україні 50 років тому. Це була надзвичайно дозріла з модерним виконанням та використанням театральних вартостей картина, дійова витримана та відповідно переплетена текстами поетів: Т. Осьмачки, Є. Плужника, І. Калинця, М. Рильського, Л. Мосендза та музикою: С. Людкевича (кантата „Кавказ" на слова Т. Шевченка), піснею „Під Твою милість" аранжеровки А. Гнатишина (у виконанні квартету „Верховина"), З. Штокалка, А. Гайворонського та І. Грушевського. Повність настрою пошани цілої картини утримував Ярослав Щур, сольоспів, який виконав пісню композитора Дмитра Котка „Через поле широкеє" в аранжеровці А. Гнатишина, „Думу" А. Гайворонського та молитву „Боже Великий".

Особлива увага належиться хореографові Маргариті Слота-Грицай та Марії Левицькій з театру „Заграва", яка, безперечно, приготувала знамениті костюми; далі належиться згадати дикторів — Надю Куцу-Ковальчук та Дарію Михалик; рецитаторів — Андрія Нарожняк та Ілярія Кушніренка, а також усіх артистів, які брали участь у виконуванні картини — це відноситься до драматичного ансамблю „Заграва" з Торонто та молоді і старших з Вінніпеґу.

Кінчаючи варто підкреслити, що, власне, такою інсценізацією як „Апокаліпсис Голоду" осягаємо художній рівень виконування театральної картини в модерному того слова значенні.

Вимагання зростають, але не лише з боку публіки, яка, звичайно, хоче бачити усе на свій спосіб. Сьогодні художня інсценізація має вимагання відносно публіки. Вона мусить мати знання, щоб зрозуміти автора сценарія, режисера та артистів на театральних дошках, тим більше, коли користається з різних творів авторів чи музики. Тільки в такий спосіб можна дати підпору у розвитку українського театру на Заході.

Норберт

Журналіст...

(Закінчення зі ст. 2)

основному вона такою і залишилася, але загальна форма експозиції і глибшої аналізи почала доповнювати розповідну форму.

Ґрунволд зазначає, що журналісти затруднені в „Таймі", вважають за відповідне робити свої власні спостереження чи висновки, хоча від самих початків існування цього журналу його працівники ніяк не присвоювали собі цілковитої об'єктивности, вважаючи це неможливим і навіть непобажаним. Натомість, — твердить Ґрунволд, — „ми (у своїх писаннях) прямуємо до чесности, щирости і збалянсування". „Тайм" також, — пише Ґрунволд, — із усією свідомістю обстоює свої переконання, віру в свободу, включно із свободою совісти, у право на приватне вільне підприємство; в демократію, хоча недосконалу; в сильну і корисну ролю Америки, хоча трудну.

„Коли подумаємо над такими подіями, що відбувалися протягом цих 60-ти років як ось — концентраційні табори, вилет людини із земної орбіти, нуклеарне знищення, поява компюторів — відповідною реакцією на ці приголомшуючі події могла б бути хіба мовчанка — сповнена неймовірної пошани і подиву. Однак журналіст ніколи не може мовчати: це є його найбільша чеснота і його найбільша хиба. Він мусить заговорити і то зразу, коли відгомін цих чудес, тріюмфу і сліди жаху ще тремтять у повітрі. На протязі 60-ти років „Тайм" говорив раз в тиждень і, роблячи це, не завжди мав слушність, але частіше він цю слушність мав", -твердить Ґрунволд.

У минулих шести декадах, — пише далі Ґрунволд обставини штовхнули Америку творити історію, як і також її підкоритися. І цим Америка була піднесена до висот і водночас упокорена. Та перш усього це заставило Америку погодитися з цим. А погоджуючись з цим Америка теж збагнула свої обмеження. Проте вона залишається такою могутньою, такою великою і сповненою таких несподіванок, що слово „обмеження" і далі до неї не зовсім відноситься. Слово „вибір" підходило б тут краще, точніше. Америка вчиться, що вона не може всього осягнути нараз. Вона не може мати миру без сили. Вона не може мати сили без коштів (частиною цих коштів може бути втрати приязні інших країн). Вона не може дозволити собі на вживання сили без дипломатії і софістикованости. Вона не може мати користи без змагання, без справжнього змагання у світі, а це означає втрату із багато її спокою. Вона не може дозволити собі на безмежні індивідуальні вольності без пожертвування ладу. Коротко, вона не може мати свободи, як і будь-яка інша країна світу — без болю.

Ґрунволд кінчає свою ювілейну статтю-лист висновком, що Америці перш усього потрібно погоджености і принципу авторитету; „Тайм" сподівається, що продовжуватиме вкладати свою частину в це завдання.

Так пише редактор цього журналу, побудованого на американських традиціях, журналу, що міг розвиватися і рости в кліматі росту могутньої нації, громадяни якої користуються усім, що людині потрібно: вольностями, добробутом, спокоєм, опікою держави та які можуть із гордістю сказати, що є громадянами цієї прекрасної, могутньої і свободолюбної країни. А проте Генрі Ґрунволд уважає, що він і співробітники цього журналу не можуть зупинитись, вони і в дальшому мають обов'язок, повинності і завдання, як і їхні попередники, силою свого слова зберігати і скріплювати авторитет Америки, працювати над ростом її сили внутрі і назовні.

Перед українською пресою такі і подібні завдання, подібні повинності — своїм словом працювати над одністю української спільноти, скріплювати авторитет українського імени, допомагати у формуванні зрілої української думки, у вирощуванні нових концепцій, відкривати молоді вікно в Україну, в український світ, щоб вона виростала у свідомості, що майбутнє українського народу також у її руках. Генрі Ґрунволд — щасливий, бо живе у вільній батьківщині, а українська преса своїм словом мусить крок за кроком щойно здобувати підвалини під свободу своєї все ще поневоленої батьківщини.

Поминальний день

Гурток надбужанців-сокальчан, при участі парохіян української католицької церкви в Ст. Пітерсбурзі, Фльорида, 13-го жовтня ц.р. брали участь у поминальних днях—40 днів після смерти бл. п. Дмитра Литвина. У Святій Службі Божій взяло участь приблизно п'ятдесят учасників, які щиро молились за спокій душі св. п. Дмитра Литвина, щоб Творець Небесний прийняв душу його доСвого царства

По Службі Божій всі учасники прийшли до парохіяльної залі на тризну, яку справила Анна Пасічна, дальша родичка і краянка небіжчика, при помочі Сестрицтва св. Ольги.

На тризні виголосили промови про життя, активність на рідній ниві, добру вдачу сина України, патріота-діяча у рідному селі, й за його філантропічні дари на церкви і наукові установи. Промовцями були о. парох Ярослав Федик, Стефанія Цегельська, Анастасія Біловус і Юлія Вертипорох. З цієї нагоди присутні склали пожертви на збірник-історію „Надбужанська Земля", у якій буде включена Холмщина і Підляшшя.

У своєму завіщанні Покійний призначив на українську католицьку церкву в Ст. Пітербурзі-1,000, на Патріярший Фонд Св. Софії — 1,000, Наукове Товариство ім. Тараса Шевченка — 1,000 на збірник „Надбужанська Земля" — 500 дол..

А. Білобус.

Д-р МИХАЙЛО ДАНИЛЮК

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Лікарський довідник

Книжка у твердій темно-зеленій обгортці із золотими буквами роботи мистця МИХ. МИХАЛЕВИЧА. 336 сторінок.
Ціна 11.00 дол. з пересилкою

SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 6% стейтового податку

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч.СІЧ" — „КОЛЮМБІЯ" С.К. 4:1

У цих першенських змаганнях „Меджор Дивізії" Шейфер Ліґи Ню Джерзі, що відбулися на виїзді в Елізабеті з місцевим клюбом „Колюмбія". „Ч. Січ" надала тон у грі, хоча в деяких моментах технічно заавансовані, але повільні колюмбійці створили загрозливі ситуації під воротами гостей.

Саме в заключних хвилинах при стані 4:0 для „Ч. Січі" господарі в одній із таких ситуацій зуміли здобути свого почесного ґоля. Одначе, до цього часу „Січовики" панували на грищі, створили ряд добрих можливостей, з яких у першій половині капітан нашої дружини Андрій Бакун в 20-ій і 29-ій хвилинах здобув ведення 2:0. Після перерви господарі почали гру швидким темпом, але були значно повільніші від своїх суперників, які,в свою чергу, в 56-ій хвилині піднесли вислід до 3:0, що його знову здобув „снайпер" нашого нападу Андрій Бакун. Це вже другий „гед трик" капітана „Ч. Січі" у біжучомуу сезоні. В 69-ій хвилині чергову гарну акцію нападу „Ч. Січі" успішно закінчив Михайло Торій, який підніс вислід до 4:0. Про останній ґоль цієї зустрічі, що його з гарної акції здобули колюмбійці, ми вже згадали вище.

Після цих змагань „Ч. Січ" займає в показнику ігор четверте мсіце з 5:3 точками, після „Армініянс" і „Роми", які мають відповідно 7:1 і 7:3 точок.

Склад „Ч. Січі": М. Хамуляк, Р. Букачевський, Д Зулійо, Д. Брієнза, Ю. Бакун, М. Берман, А. Бакун, В. Ткач, Д. Бакун, Р. Саба, д-р В. Бакун. Провідник Володимир Бакун.

30-го жовтня і 13-го листопада ц.р. „Ч. Січі" має визначені три зустрічі у себе вдома, що відбудуться на площі Фарчерс Ґров в Юніон з клюбами „Інтер-Сербія", „Вісла" і „Армініянс"

УСК НЮ ЙОРК — „РАПІД" С.К. 1:1 УСК НЮ ЙОРК — „ІБЕРІЯ 2:0

У двох останніх змаганнях за першенство II-ої дивії Космополітальної Ліґи, що відбулися 9-го і 16-го жовтня ц.р., перша дружина УСК-у здобула три важливі точки. В зустрічі з сильним клюбом „Репід" наша дружина була рівнорядним партнером і в 25-ій хвилині вела 1:0, що його здобув Ляскно. В 40-ій хвилині, в наслідок помилки Богдана Жовтого, „Репід" вирівняв вислід 1:1, який не змінився до кінця зустрічі. В чергових змаганнях з еспанським клюбом „Іберія" наша дружина мала значну перевагу і, завдяки добрій обороні та воротареві, виграла „сухим" вислідом 2:0. Після цих змагань УСК займає в показнику ігор четверте місце. Склад дружини: Вільсон Нюгоф, Ляскно, Жовтий, Іванюдо, Альонзо, Коваленко, Раміро, Рей, Картижина, Карльос, Гупало, Вербицький. Провідник і тренер С. Коваленко.

С.К.

ЗБІРНА СССР - ЗБІРНА ПОЛЬЩІ 2:0

Згідно з повідомленням агентства Ройтер, тільки збірна копаного м'яча Португалії може перешкодити „росіянам" ввійти до кінця турніру за першенство Европи, який відбудеться у Парижі, Франція. В чергових елімінаційних змаганнях, що відбулися в Москві, збірна „Росії" перемогла Польщу вислідом 2:0. Переможні голі для „Росії" здобули: Анатолій Дем'яненко і Олег Блохін, обидва з київського „Динамо". Крім них, у складі збірної червоної „Росії" виступали ще такі українці: В. Чанів, С. Балтача, Г. Литовченко, О. Протасів, А. Баль, Л. Буряк; з Білорусії — С. Боровський. Цікаво, що з Грузії у складі „Росії" змагалися: Т. Сулаквелідзе, О. Чівадзе і Р. Шенгелія, та з Вірменії — Х. Оганесян. З російських клюбів змагалися: Р. Дасаєв, О. Бубнов і Ю. Ґаврілов, але їх вистачило для того, щоб збірну іменували російською.

В той час, як футболістам Шотляндії, Валії і Північної Ірляндії не можна виступати в збірній Англії, російські імперіялісти не тільки включають до збірної Росії, футболістів таких „суверенних республік", членів ООН як Україна і Білорусія, але і футболістів, що походять з азійських народів.

ОЛІМПІЙСЬКІ МОНЕТИ

Випуск олімпійських монет датується ще до часу стародавніх ігрищ у Греції, коли увіковічнювано спортових героїв у формі дискоболів або водіїв ридванів на металевих карбованцях. Якщо йдеться про модерні олімпіяди, то ці пропам'ятні монети вперше почали видавати в 1952 році з нагоди ХУ Олімпійських Ігрищ у Гельсінках. Згадану традицію вирішили пізніше продовжувати японці в 1964 році і від того часу вона стала стандартною формою пропам'ятного відмічування олімпіяд та практичним способом їх фінансування.

З нагоди Олімпійських Ігрищ у Лос Анджелесі в 1984 році, Організаційний Комітет у порозумінні з американським урядом вирішили видати серію трьох однодолярівок (дві срібні та одну золоту), які можна замовляти почтовою дорогою, пишучи до San Francisco Mint, 55 Mint St., San Francisco, Cal. 94175, або набувати їх особисто в деяких льокальних банках.

На маргінесі слід зазначити, що це вперше в історії американського скарбового уряду карбуватимуть гроші з олімпійською тематикою та вперше за останніх 50 років випускатимуть золоту монету. Загальний прихід з продажу цих монет обраховано на щонайменше 20 мільйонів долярів і він призначений на олімпійський фонд. Подібну програму прийнято теж в Югославії, де з нагоди XIУ Зимових Олімпійських Ігрищ у Сараєві в 1984 році, видано вже серію 15-ти срібних та трьох золотих монет, які можна замовляти через агенцію: Numisart, P.O. Box 84194, Los Angeles, Cal. 90073.

Р.Д.

● РІЗНЕ ●

МЕД в кенах вже випродано. Запишився в слоїках. Мед гречаний, малиновий і мішаний (липа, конюшина). МЕД помагає на жолудок, на серце і на розум. Ніхто не має все в порядку. Купуйте мед в **СУРМІ**, або приїдьте на **ПАСІКУ**.
M. SURMACH
Saddle River, N.J. 07458
Tel.: (201) 327-6072

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮЛІЯ ВИТВИЦЬКА, член УНС Відд. 471-го ім. ген. Т. Чупринки в Монтреалі, Кве., померла 15-го вересня 1983 року на 84-му році життя. Нар. 1899 року в Україні. Членом УНС стала в 1961 році. Залишила у смутку сина Володимира з дружиною Ольгою; п'ять внуків і 13 правнуків. Похорон відбувся 19-го вересня 1983 року на католицькому цвинтарі в Монтреалі, Кве. Канада.

Вічна Їй Пам'ять!
Д.Явірницька, секр.

СТЕФАНІЯ КОРШОВСЬКА, член УНС Відд. 194-го Т-ва „Свобода" в Ню Йорку, Н.Й., померла 25-го вересня 1983 року на 83-му році життя. Нар. 1900 року а членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку доньку Дарію Мудру з мужем Василем, доньку Любу Турчак і двох синів Бориса і Богдана як рівнож внуків і правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі Ґейт оф Ґевен.

Вічна Їй Пам'ять!
О.Юзенів, секр.

МАРІЯ ЛЮБЧИК ПРОКОПИК, член УНС Відд. 296-го ім. св. Михаїла в Арнолді, Па., померла 30-го вересня 1983 року на 68-му році життя. Нар. 28-го серпня 1915 року в Арнолді, Па. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку мужа Івана, доньку Емілію Бортничак сина Данила, внуків Джейсона, Марію і Давида Бортничаків. Похорон відбувся 3-го жовтня 1983 року на цвинтарі Юніон в Арнолді, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Петро Лобур, секр.

ТЕОДОР БАРДАЧЕВСЬКИЙ (БАРДЕЛ), член УНС Відд. 206-го Т-ва „Запорозька Січ" у Вунсакеті. Р.Ай., помер 27-го вересня 1983 року на 69-му році життя. Нар. 18-го серпня 1914-го року у Вунсакеті, Р.І. Членом УНС став у 1933 році. Залишив у смутку дружину Люсіл, двох синів Фридрика і Нормана; дочок Лінду і Френсис та 6 внуків. Похорон відбувся 30-го вересня 1983 року, на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Беллінґані, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!
Л. Ґардінк, секр.

ІВАН МАЛИНОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 15-го Т-ва „Україна" у Вашінґтоні, Д.К., помер 1-го вересня 1983 року на 74-му році життя. Нар. 15-го квітня 1909 року в Зазулях, Золочівського повіту, Україна. Членом УНС став в 1955 року. Залишив у смутку дружину Софію та ближчу і дальшу родину в Америці та в Україні. Похорон відбувся 3-го вересня 1983 року на парафіяльному цвинтарі Сідар Гілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Остап Зинюк, секр.

ЛЕВ ШТИНДА, член УНС Відд. 194-го Т-ва „Свобода" в Ню Йорку, Н.Й., помер 5-го вересня 1983 року на 69-му році життя. Нар. 19-го вересня 1913 року в Стрию, Україна. Членом УНС став у 1966 році. Залишив у смутку дружину Стефанію. Похорон відбувся в суботу 10-го вересня 1983 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Александра Юзенів, секр.

ЛЮСІЛ ГЕБАН, член УНС Відд. 235-го Бр. св. Михайла в Росфорді, Огайо, померла 28-го вересня 1983 року на 58-му році життя. Нар. в 1925 році в Толідо, Огайо. Членом УНС стала в 1928 році. Залишила у смутку мужа Роберта, синів: Террі і Василя, дочку Линду, родичів: Миколу і Магдалину Проць, брата Євгена, сестру Ірену і троє внуків. Похорон відбувся 1-го жовтня 1983 року на цвинтарі Кальварія в Толідо, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Михайло Бобер, секр.

МИХАЙЛО КОСАР, член УНС Відд. 484-го ім. Тараса Шевченка в Ютиці, Н. Й., помер 5-го жовтня 1983 року на 61-му році життя. Нар. в 1922 році в селі Мошківці, пов. Калуш, Зах. Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Марію, четверо дітей — Розалію, Данила, Анну і Івася, та дальшу родину. Похорон відбувся 8-го жовтня 1983 року на цвинтарі св. Володимира в Вайсборо, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
В.Запаранюк, секр.

ГРИГОРІЙ КОМАРНИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 332-го Т-ва св. Арх. Михаїла в Рарітані, Н.Дж., помер 7-го жовтня 1983 року на 63-му році життя. Нар. 1920 року в Україні. Членом УНС став 1975 року. Залишив у смутку дружину Валерію і три дочки Любу, Ліду і Лавра. Похорон відбувся 10 го жовтня 1983 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

ЯКІВ КУТОВИЙ, член УНС Відд. 116-го Т-ва „Вільні Козаки" в Трентоні Н.Дж., помер 21-го жовтня 1983 року на 88-му році життя. Нар. 1895 року в Полтаві, Україна. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку доньку Тамару, синів Володимира, Миколу і Анатолія; 12 внуків, та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 24-го вересня 1983 року на цвинтарі в Морисвілл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа.

ТЕОДОР АМБРОЗІЙ, член УНС Відд. 336-го Т-ва „Сокіл" в Клівленді, Огайо, помер 13-го серпня 1983 року на 74-му році життя. Нар. 1909 року в Румунії. Членом УНС став в 1959 році. Залишив у смутку дружину Ніну. Похорон відбувся 16-го серпня 1983 року на цвинтарі св. Теодозія в Клівленді, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Володимир Стригун, секр.

ГРИГОРІЙ САПКА, член УНС Відд. 130-го ім св. Володимира в Ню Йорку, Н.Й., помер 26-го серпня 1983 року на 73-му році життя. Нар. 4-го квітня 1910 року в Рутланд, Вермонт. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку дружину Марію. Похорон відбувся на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Юрій Юрків, секр.

НЕСТОР ВОЛОДИМИР КОРОЛЬ, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чикаго, Ілл., помер 28-го серпня 1983 року на 81-му році життя. Нар. 23-го травня 1902 року в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Ірену Касталдо, ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 31-го серпня 1983 року на цвинтарі св. Миколая в Парк Ридж, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Василь Семків, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

• FUNERAL DIRECTORS •

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і перенесенням Тлінних Останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(201) 964-4222

ШАНОВНІ ЧЛЕНИ!

Пригадайте собі коли в останньому часі Ваш **Відділ УНС спонзорував** *якусь корисну діяльність.*

- Якщо активність Вашого Відділу послабилася, візьміть до уваги нову програму УНСоюзу під назвою Фонд Братської Діяльности.
- В цьому році призначено на працю ФБД суму $5,000. Всі Відділи і Округи УНС можуть одержати з цього фонду певну суму грошей або дорівнювальний фонд (мечінґ фонд) на ведення і пожвавлення на місцях братської діяльности.
- Що це є братська діяльність? Це може бути цілком звичайна, як от допомога старшим громадянам-українцям з Вашої місцевости, або оплачення незаможній дитині літніх вакацій в українському молодечому таборі.
- Братська діяльність може теж проявлятися і на більшу скалю, як приміром влаштовування культурних чи виховних імпрез, розвагових вечорів, спільних прогульок, тощо.
- Програма братської діяльности, яку вибиратиме Відділ, чи Округа, повинна залежати від зацікавлення членів
- Братерство — це основа УНСоюзу. Коли Ви хочете, щоб у Вашій місцевості було більше братської діяльности, порозумійтеся з урядовцями місцевого Відділу УНС, або пишіть на адресу:

MARTA KORDUBA — Fraternal Activities Coordinator
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302 • (201) 451-2200

Now available:

additional copies of The Ukrainian Weekly's special issue on the

GREAT FAMINE.

Order by writing or calling The Weekly at (201) 434-0237.

ТІЛЬКИ 2 ЦЕНТИ ДЕННО
коштує
$5,000 — $10,000
забезпечення
АКЦИДЕНТОВОЮ ГРАМОТОЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
Такі низькі вкладки для нових грамот Акцидентового Забезпечення, виданих після 1-го жовтня 1983 року, виносять:
$6.50 .... річно
$3.35 .... піврічно
$1.75 .... квартально
.60 .... місячно
для всіх членів у віці 16 до 55 років.